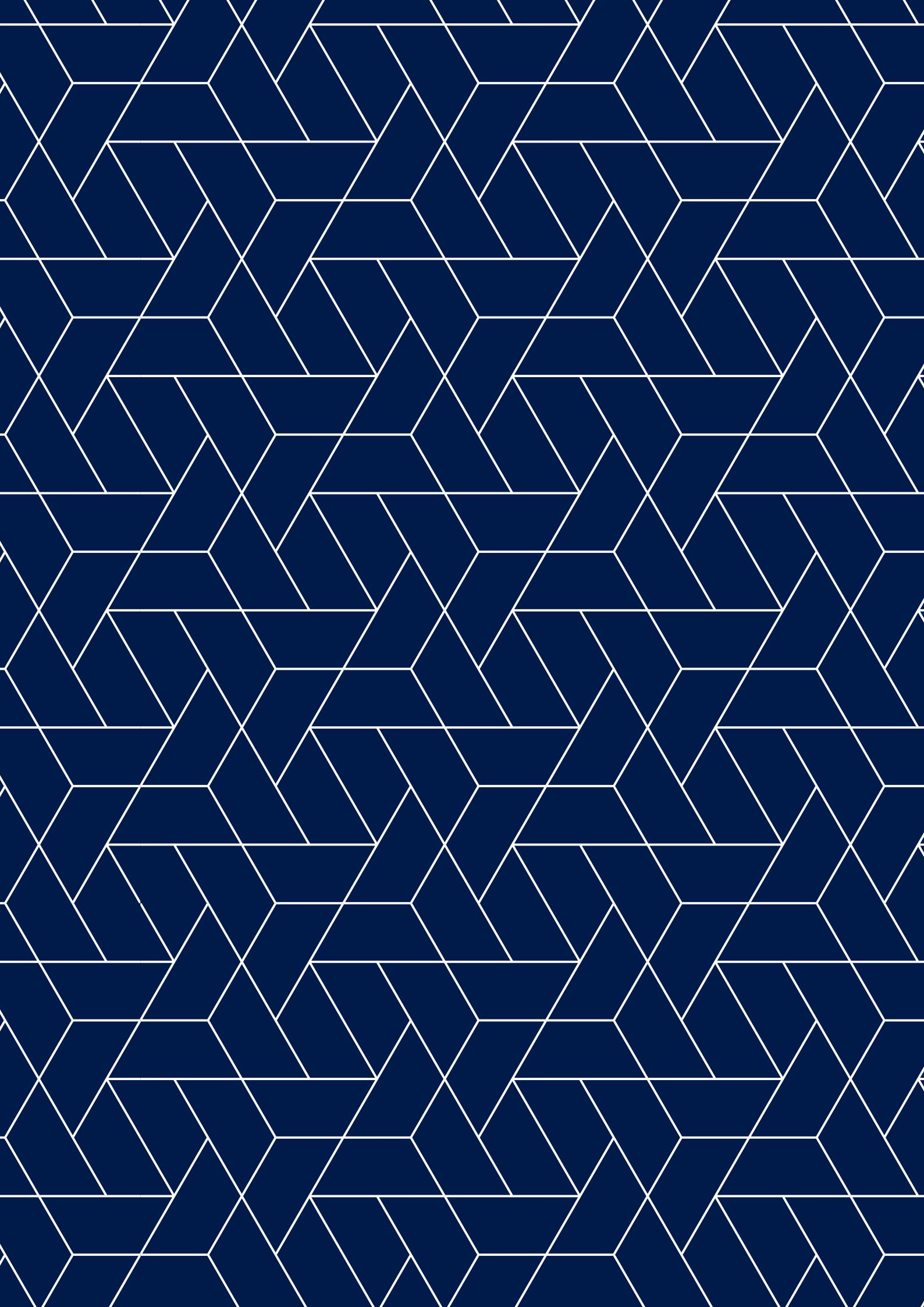

Tematski dokument

Testiranje integriteta u policiji

O ovom tematskom dokumentu

Ovaj je dokument pripremljen kao deo DCAF Programa za policijsku reformu sa finansijskom podrškom Ministarstva spoljašnjih poslova Norveške. Izražena mišljenja isključivo pripadaju autorima i nisu odraz mišljenja institucija koje su navedene ili predstavljene u ovom izdanju.

Zabeleška

DCAF podstiče upotrebu, prevod i širenje ove publikacije. Međutim, tražimo od vas da navedete i citirate materijale i da ne menjate sadržaj.

O DCAF-u

DCAF – Ženevski centar za upravljanje bezbednosnim sektorom je međunarodna fondacija čija je misija da pomaže međunarodnoj zajednici u radu na dobrom upravljanju i reformama sektora bezbednosti. DCAF razvija i promoviše norme i standarde, sprovodi konkretna istraživanja politika, identificiše dobre prakse i preporuke za demokratsko upravljanje sektorom bezbednosti i obezbeđuje programe za savetodavnu podršku i praktičnu pomoć unutar država.

ISBN:

© 2020 DCAF – Geneva Centre for Security Sector Governance

Testiranje policijskog integriteta

Istorijat

Ovaj Tematski dokument obezbeđuje praktičarima uvod u testiranje integriteta. U njemu se razgledaju definicija testiranja integriteta, njegove razlike od monitoringa stila života, prednosti od sprovođenja testova integriteta i šta se mora uzeti u obzir pre i nakon njihove implementacije.

Dokument se nadograđuje na drugim obrazovnim materijalima, Uputstva za očuvanje policijskog integriteta i Priručnik za obuku o policijskom integritetu, razvijenim od strane Programa za izgradnju integriteta policije (PIBP) u DCAF-u. PIBP ima za cilj da podrži države koje to traže u razvoju, implementaciji i evaluaciji projekata započetih za uspostavljanje i održavanje policijskih službi koje funkcionišu na najvišem nivou integriteta i profesionalizma. On obezbeđuje uputstva za široki spektar aktera (uključujući i vladine predstavnike, nosioce odluka i policijske rukovodioce na višem/srednjem nivou) o načinima razvijanja i održavanja policijskih službi koje funkcionišu u saglasnosti sa demokratskim standardima odgovornosti, transparentnosti i poštovanja ljudskih prava.

Ključni koncepti

Integritet: Princip konzistentnog ponašanja u saglasnosti sa etičkim vrednostima. Princip integriteta je relevantan i za pojedince i za organizacije. Individualni integritet je moralna snaga za usaglašavanje ponašanja sa etičkim vrednostima. Organizacijski integritet postoji kada organizacija radi u skladu sa jasno definisanim etičkim vrednostima.

Korupcija: Zloupotreba javne funkcije za ličnu dobit, bez razlike da li je materijalna ili nematerijalna. Korupcija je jedna vrsta zloupotrebe u policiji.

Policijska zloupotreba: nezakonite, neprofesionalne ili neetičke odluke, aktivnosti ili propusti koje vrši policijski službenik i predstavljaju kršenje principa integriteta, na dužnosti, na radnom mestu ili u privatnom životu.

Testiranje integriteta: Aktivnosti koje imaju za cilj identifikaciju potencijalnih koruptivnih aktivnosti. Testovi integriteta su simulirani događaji koji policijskog službenika, bez njegovog znanja, stavlju u kontrolisanu situaciju u kojoj postoji mogućnost za neetičko donošenje odluka. Testovi integriteta su korisna sredstva za sprečavanje i otkrivanje korupcije u policiji. Oni mogu biti ciljani ili po slučajnom izboru i mogu sačinjavati deo unutrašnjeg sistema kontrole policijske organizacije. Ciljani testovi integriteta isto tako mogu biti efektivni metod za istraživanje korupcije u policiji.

Monitoring/provera životnog stila: Zbir tehnika koje se koriste kako bi se utvrdilo da li je životni stil državnog službenika u saglasnosti sa njihovim poznatim izvorima prihoda. Nagla, neobjašnjena promena u životnom stilu zaposlenog može biti indikator nezakonitih aktivnosti.

1. Uvod u testiranje integriteta

Prva upotreba testiranja integriteta u policiji se može videti u Istrazi Knapp komisije (KPMG) u razdoblju 1970-72. u gradu Njujork. Sa ciljem smanjenja korupcije u Policiji Njujorka (NYPD), Komisija je predložila korišćenje „operacija zamki“, tj. korišćenje prikrivenih islednika za simuliranje mogućnosti za korupciju za službenike za koje se sumnja da se ponašaju neetički (Knapp i drugi, 1972). Testiranje integriteta je od tada postalo suštinski mehanizam unutrašnje kontrole u policijama, a njegovi se primeri mogu naći u Australiji, Sjedinjenim Državama, Mađarskoj i Rumuniji (Prenzler i Ronken, 2001).

2. Testiranje integriteta i monitoring životnog stila

Korupcija i druge vrste policijskih zloupotreba sprečavaju policiju u vršenju njenih dužnosti i čine je neefektivnom, neefikasnom i neprofesionalnom. Međutim, profesionalna i efikasna policija je od najveće važnosti u borbi protiv organizovanog kriminala, poboljšanju javne bezbednosti, jačanju vladavine prava i povećanju poverenja javnosti u policiju.

Testovi integriteta se koriste za odvraćanje od zloupotreba i korupcije. Oni su simulirani mogućnosti čiji je cilj otkrivanje koruptivnog ponašanja ili policijskih službenika koji mogu biti korumpirani. Tokom takvog testa, policijski službenik, koji ne zna da se sprovodi test, je postavljen u situaciju koja se prati i koja nudi mogućnost za neetičko/nezakonito ponašanje. Testovi integriteta to rade sa ciljem reprodukcije svakodnevnih izazova i pritisaka sa kojima su suočeni policijski službenici u kojima postoje mnoge mogućnosti za zloupotrebu.

Iako se često koriste kao sinonimi, monitoring životnog stila i testiranje integriteta se odnose na različite tehnike unutrašnje kontrole. Testiranje integriteta je tajno i uključuje kreiranje simuliranih situacija, dok je monitoring životnog stila otvoren i uključuje različite tehnike za procenu javnog i privatnog ponašanja javnog službenika. Oba pomažu u otkrivanju i sprečavanju korupcije, međutim, drugim sredstvima.

Ovaj se dokument fokusira na testiranje integriteta ali uključuje i kratku diskusiju o monitoringu životnog stila. Provere životnog stila, tj. provere sredstava i finansijska revizija, imaju za cilj otkrivanje službenika koji žive bogatije od toga što mogu sebi da priuštite jer je verovatno da su uključeni u korumpirane aktivnosti kako bi održali taj stil života (Hope, 2015). Na primer, svaki službenik filipinske Državne policije mora da dostavi Godišnju izjavu o sredstvima i dugovima. Ova je mera bila preuzeta nakon javljanja navoda da neki službenici prodaju nelegalne droge zaplenjene tokom operacija (Filipinska novinska agencija, 2019).

3. Važnost testiranja integriteta

Sveukupno, postoji nekoliko razloga zašto je testiranje integriteta važno i oni su opisani dole.

I. Testiranje integriteta za otkrivanje, istraživanje i progona prekršaja integriteta:

Primarna funkcija testiranja integriteta je otkrivanje, istraživa i progona prekršaja integriteta. Dole navedeni dokazi pokazuju da testiranje integriteta, kao deo efektivnog sistema za unutrašnju kontrolu, može da otkrije i spreči korupciju i druga neetička/nezakonita ponašanja policijskih službenika.

Nakon implementacije testiranja u Moldaviji, unutrašnje prijave korupcije su porasle za 58 %. Ovo se povećanje pripisuje kršenju „kodeksa čutanja“ i većoj spremnosti policijskih službenika da prijave sumnje o zloupotrebama (Dumbravan i drugi, 2013).¹

Dalje, implementacija testiranja integriteta u NYPD je dovela do značajnog povećanja u broju prijava pokušaja za podmićivanje policijskih službenika. Iako službenici možda prethodno nisu ozbiljno shvatali pokušaje podmićivanja, deluje kao su ih prijavljivali u većem broju nakon sprovođenja testova integriteta (Pope, 2000).

1999. godine, Policija Novog Južnog Velsa u Australiji je sprovedla 90 testova integriteta, a nisu položili 37% ispitanika i bile su podnesene 51 krivična prijava (Prenzler i Ronken, 2001). Naknadno, 3 službenika je otpušteno, a 10 su podneli ostavke (Prenzler i Ronken, 2001).

2002. godine, Odeljenje za unutrašnju kontrolu NYPD je sprovedlo 486 testova integriteta. 54 subjekta nije položilo test i značajan broj ovih ljudi je otpušten (NYPD, 2002).

II. Testiranje integriteta za građenje slučaja protiv službenika koji su već pod istragom:

Kao što je rečeno, testiranje integriteta se može koristiti za prikupljanje dokaza protiv službenika koji je već pod istragom zbog sumnje o zloupotrebama i ili neetičkom ponašanju (Parke i drugi, 2011).

Zabeleška: U nekim državama, dokazi prikupljeni testiranjem integriteta nisu prihvatljivi na sudu, Prema tome, testiranje integriteta mora biti podržano odgovarajućim pravnim okvirom da bude efektivno.

„[Primarni cilj testiranja integriteta] je proaktivno „hvatanje“ ili „oslobađanje“ mete od sumnje. Ciljni testovi integriteta se mogu sprovoditi kao deo formalnih krivičnih istraživa korupcije“ (Parke i drugi, 2011: Poglavlje 2, str. 5).

III. Testiranje integriteta za odvraćanje:

Istraživanje je više puta pokazalo da izvesnost kazne ima veći efekat odvraćanja od težine kazne (Homel, 2002). Testiranje integriteta kreira osećaj sveprisutnosti sa ciljem da policijski službenici

¹ Zatvorene organizacije kao policijske službe imaju tendenciju da razviju kulturu samo zaštite. Ova se kultura može opisati kao takozvani plavi kodeks ili kodeks čutanja, što je nepisano pravilo policijskih službenika da ne prijavljuju greške, zloupotrebe ili krivična dela svojih kolega.

rade na svakom zadatku kao da je test integriteta (Rothlein i Reiter, 2014). Ono isto tako pomaže u kreiranju organizacijske kulture koja ne toleriše zloupotrebe i/ili neetičko ponašanje.

Kada je jedan službenik bude uhapšen kao rezultat prikrivene istrage, to može imati efekat odvraćanja na druge službenike koji možda razmišljaju o kriminalnom ponašanju, ali se boje da sami postanu mete prikrivene istrage (Rothlein i Reiter, 2014).

IV. Testiranje integriteta za identifikaciju rizika i potreba:

Rezultati testiranja integriteta se mogu upotrebiti za identifikaciju sledećeg:

- Područja, jedinica ili pozicija najpodložnijim zloupotrebama i/ili neetičkom ponašanju: može biti verovatnije da će neke policijske organizacije biti uključene u koruptivno ponašanje od drugih. Na primer, rezultati testiranja integriteta u Republici Češkoj su pokazali da saobraćajna policija vrši disproportionalno visok stepen prekršaja integriteta, što je dovelo do kampanje za borbu protiv korupcije na državnom nivou usmerene isključivo na saobraćajnu policiju (Mandić i Đorđević, 2016).
- Potreba za dodatnim zakonodavstvom i procedurama za borbu protiv korupcije i reviziju postojećih: Instaliranje kamera u policijskim vozilima u Moldaviji je smatrano preventivnom merom protiv prekršaja integriteta. Međutim, kada su bili podloženi testovima integriteta, prema učesnicima PIBP radionice u Moldaviji 2016. godine, službenici bi jednostavno pokrili kameru ili okrenuli se na drugu stranu kada bi primali mito od prikrivenih islednika.
- Potrebe za obuku policijskih službenika: Nalazi testova integriteta se isto tako mogu koristiti za pripremu planova za obuku za smanjenje podložnosti korupciji. Na primer, rezultati testiranja integriteta u Novom Južnom Velsu u Australiji su bili iskorišćeni za identifikaciju 96 problema sa rukovodstvom, što je dovelo do sprovođenja regionalnog plana za obuku rukovodioca (Prenzler i Ronken, 2001).
- Potrebe za obuku jedinica za testiranje integriteta: Nalazi se mogu dalje iskoristiti za identifikaciju dodatnih potreba za obuku za jedinicu za testiranje integriteta. Na primer, istražni službenik i nadređeni u NYPD moraju da popune „Obrazac o rezultatima testiranja integriteta“ nakon svakog testa (NYPD, 2002). U ovom se obrascu opisuje test i daje se prostor nadređenom da kritikuje rad i predmetnog službenika i tima za testiranje (NYPD, 2002).

„Opasno je pretpostaviti da isključivo žalbe mogu da identifikuju sve instance korupcije. Istrage korupcije moraju primarno biti proaktivne i podržane strateškom analizom operativnih saznanja. Testiranje integriteta postaje važna mogućnost u svim istragama korumpiranog ponašanja. Testiranje integriteta postiže veći broj ciljeva. Ono testira i korumpirano i etičko ponašanje, adekvatnost organizacijskih sistema i procedura i služi kao sredstvo za odvraćanje službenika koji mogu biti izloženi mogućnosti za korupciju“ (Prenzler i Ronken, 2001: str. 329).

V. Testiranje integriteta kao podrška sistemima za procenu performansi i unapređivanje:

Na kraju, rezultati testiranja integriteta se često koriste u proceni unapređenja određenog službenika: u mnogim policijama, uspešno polaganje testa integriteta je uslov da osoba bude razmotrena za unapređenje (Pope, 2000).

U Moldaviji, jedan službenik mora da uspešno položi test integriteta kako bi ga razmatrali za poziciju Direktor policije (Transparency International, 2014).

4. Vrste testova integriteta

Testovi integriteta spadaju u dve približne kategorije „ciljanih“ i „po slučajnom izboru“.

Iako se testovi integriteta mogu koristiti pre zapošljavanja i kao provera u radu, oni se najčešće u policiji koriste za ovo drugo.

Ciljani testovi integriteta su usmereni protiv konkretnih pojedinaca ili grupa. Oni su deo istražnog kontrolnog mehanizma u organizaciji policije.

Ciljano testiranje je proaktivno i reaktivno. Reaktivno je kada se sprovodi kao odgovor na navode ili sumnje postojećih zloupotreba, a proaktivno je zbog toga što ide dalje od tradicionalnih metoda istrage i kao takvo ima efekat odvraćanja. Najčešće se sprovodi kao „odgovor na operativna saznanja ili prijave koje navode na problem sa korupcijom, ali bez odgovarajućih dokaza za uspešan krivični ili unutrašnji progon“ (Prenzler i Ronken, 2001: str. 321).

Primer ciljanog testa integriteta

Unutrašnja prijava stvara sumnju o određenom policijskom službeniku i navodi da taj službenik krade vrednu robu sa mesta događaja. Kako bi utvrdili krivnju službenika, inscenira se lažna provala i službenik se uputi na incident. Neki vredni predmeti su ostavljeni na mesto događaja kako bi kreirali mogućnost za službenika da krade.

Testovi integriteta po slučajnom izboru su simulacije koje se vrše sistematski po slučajnom izboru umesto da budu ciljani protiv konkretnе osobe ili grupe.

Primer testa integriteta po slučajnom izboru

Glumac koji nudi mito saobraćajnom policijskom službeniku koji ga zaustavi zbog brze vožnje. Jedinica za unutrašnju kontrolu prati da li će službenik da odbije ili primi mito i da li će on/ona da prijavi pokušaj.

Postoje tvrdnje da testovi integriteta po slučajnom izboru imaju veći faktor odvraćanja. Mnogi policijski službenici koji su uključeni u korupciju veruju da nikada neće biti meta, jer smatraju sebe isuviše pametnim da budu uhvaćeni (Homel, 2002). Međutim, adekvatno strukturirani testovi po

slučajnom izboru izlažu sve službenike u policiji na šansu za testiranje i inteligencijom se ne može izbeći takav test (Homel, 2002).

Ipak, neki tvrde da su testovi po slučajnom izboru uzaludno trošenje resursa koji se mogu iskoristiti za nešto drugo (Faull, 2009). Na primer, pošteni službenici koji su podloženi testovima po slučajnom izboru su sprečeni u tome da se brinu o „pravom“ kriminalu (Faull, 2009). Testovi po slučajnom izboru su isto tako skuplji od ciljanih testova zbog njihovog obima. Prema tome, postavlja se pitanje da li testovi po slučajnom izboru mogu biti preskupi i preteški da budu značajno sredstvo za odvraćanje (Homel, 2002). Pored toga, dokazi pokazuju da su ciljani testovi integriteta efektivniji u otkrivanju korupcije (Henry, 1990). Dole su dati neki od razloga:

- **Prilagođenost testova:** Za razliku od testova po slučajnom izboru, ciljani testovi se uobičajeno sprovode u kontekstu istrage o navodima zloupotreba konkretnog službenika (Porter i Prenzler, 2012). Prema tome, ciljani testovi su bliže prilagođeni osnovnom navodu, što znači da je verovatnije da će službenik, ako je stvarno korumpiran, ponoviti prekršaj tokom testa. Na primer, ako osnovni navod uključuje zloupotrebu droga, ciljano testiranje bi uključivalo interakciju između predmetnog službenika i (simulirane) droge.
- **Sofisticiranost testiranja:** Zbog toga što je ciljano testiranje prilagođeno, testovi mogu biti sofisticirani (Homel, 2002). Na primer, tokom testova integriteta NYPD u 1996. godini, 3% testova po slučajnom izboru su klasifikovani kao gama, tj. najsloženiji oblici testiranja (Girgenti i drugi, 1996). Suprotno tome, 36% ciljanih testova su bili klasifikovani kao gama (Girgenti i drugi, 1996). Generalno, scenarija za testiranje po slučajnom izboru su manje složena i manje sofisticirana, zbog čega je lakše subjektima da shvate da su na testu i da promene ponašanje na odgovarajući način.
- **Interakcija sa stimulansima na testu:** Postoje tvrdnje da testirani službenici prepoznaju stimulanse na testu kao što su novac, simulirana droga ili imovina češće u ciljanim testovima nego u testovima po slučajnom izboru. Na primer, nije delovalo kao da su testirani službenici primetili test stimulanse u 15 od 40 pregledanih testova po slučajnom izboru urađenih od NYPD 1996. godine, tj. oni nisu napuštali patrolna vozila, niti su čak postavljali i standardna pitanja pre odlaska sa mesta (Girgenti i drugi, 1996). Ako subjekti ne učestvuju u scenariju ili ako nisu svesni postojanja test stimulansa, oni ne mogu biti testirani za korumpirano ponašanje na značajan način.
- **Izolacija:** Dokazi sugerišu da se službenici ređe testiraju u izolaciji tokom testova po slučajnom izboru (Homel, 2002). Ovo se osobito vidi u programu za testiranje integriteta NYPD iz 1996. godine. Tokom prvih šest meseci 1996., službenici su bili testirani sami u 18% testova po slučajnom izboru (Girgenti i drugi, 1996). Tokom istog razdoblja, službenici su bili testirani sami u 67% ciljanih testova (Girgenti i drugi, 1996). Zbog toga što prisustvo drugih službenika može da smanji verovatnoću da se službenici uključe u koruptivno/neetičko ponašanje zbog straha od prijave, tvrdi se da su testovi po slučajnom izboru manje efektivni. Pored toga, testovi po slučajnom izboru uobičajeno počinju pozivom na brojeve za hitne slučajeve i, prema tome, manja je verovatnoća da će službenici biti testirani u izolaciji. Upotreba hitnih poziva za početak testova po slučajnom izboru je teško izbeći, zbog toga

što drugi metodi mogu da stvore sumnju, ali ovi pozivi često informišu i druge službenike i privlače ih na mesto događaja (Girgenti i drugi, 1996).

Završni komentari o ciljanim testovima i testovima po slučajnom izboru

I testovi po slučajnom izboru i ciljani testovi mogu biti korisno sredstvo u borbi protiv korupcije i neetičkog ponašanja u policijskom radu. Testovi po slučajnom izboru mogu biti efektivni ako se vrše redovno i na vrlo vidljiv način (Homel, 2002). Međutim, ovo može biti vrlo skupo. što navodi na to da ciljani testovi mogu biti prikladniji za policijske organizacije. Dalje, zbog toga što može biti teško opravdati testove integriteta po slučajnom izboru, osobito kada ne postoji konkretna sumnja, deluje da su ciljani testovi efikasniji (Aepli, 2012).

5. Stvari koje treba uzeti u obzir prilikom uvođenja testova integriteta

Morate uzeti različite stvari u obzir pre i tokom korišćenja testova integriteta.

I. Oni mogu kreirati okružene nepoverenja u policiji:

Postoje tvrdnje da testovi integriteta mogu da kreiraju osećaj nepoverenja u organizaciji policije (Homel, 2002). Ako policijski službenici smatraju da se njima ne veruje, njihov moral može opasti (Homel, 2002). Ovo se osobito odnosi na testiranje po slučajnom izboru; ciljani testovi se generalno smatraju pravednjijim jer postoji sumnja da je subjekat već uključen u neetičko/nezakonito ponašanje (Porter i Prenzler, 2012). Važno je razmisliti o potencijalnim negativnim uticajima pre sprovođenja testova (Rothlein i Reiter, 2014).

Međutim, opadanje morala se može izbeći ako se jasno objasni celom osoblju cilj testova integriteta i ograničenja u njihovoј upotrebi. Iako testovi integriteta mogu biti inicijalno suočeni sa otporom od strane službenika, oni će uskoro shvatiti da oni koji su pošteni nemaju čega da se plaše. Kao primer, u Australiji je bila sprovedena informativna kampanja pre testiranja, u kojoj su koristili slogan „pošteni policijci nemaju čega da se plaše od testiranja integriteta“, kako bi dobili prihvatanje programa.

Dalje, neki autori predlažu da je određeni nivo nepoverenja u policijskoj organizaciji neophodan za smanjenje zloupotreba i/ili neetičkog ponašanja imajući na umu sveprisutnost kodeksa čutanja (Henry, 1990).

II. Oni mogu biti skupi:

Kao što je prethodno rečeno, postoje tvrdnje da su finansijski i ljudski troškovi vezani za implementaciju testova integriteta veći od njihove koristi. Kritici tvrde da testiranje integriteta, zbog njegovog trajanja i skupe opreme, odvlači resurse od primarnih funkcija policije za sprovođenje zakona i sprečavanje kriminala (Goldsmith, 2001).

Iako početni troškovi uspostavljanja mogu biti značajni, oni će se verovatno isplatiti u dugom roku zbog značajnog smanjenja korupcije i drugih oblika zloupotreba u policiji. Generalno, testiranje integriteta bolje radi u pogledu troškova i koristi nego pouzdanje u informatore ili prikrivene islednike, koji samo osmatraju (Miller, 2017). Pored toga, testiranje integriteta je najadekvatniji metod za borbu protiv korupcije. Reaktivni metodi, kao što su istraživanje prijava, često ne funkcionišu jer krivična dela u pitanju ne uključuju prijave (Miller, 2017). Međutim, mora da postoji odgovarajući program za testiranje integriteta kako bi se obezbedila rentabilnost; ako se testovi retko ili lažno sprovode, onda oni nisu efikasni (Homel, 2002).

III. Oni se mogu iskoristiti za diskreditaciju rivala unutar organizacije:

Različiti akademici tvrde da prikrivene taktike, osobito testovi integriteta, mogu biti zloupotrebljene za diskreditaciju rivala u policijskoj organizaciji (Prenzler i Ronken, 2001).

Međutim, mogu se sprovesti nekoliko mera za smanjenje verovatnoće takvog ponašanja i poboljšanje sveukupne efikasnosti testiranja. Jedinice za testiranje integriteta trebaju dobiti specijalizovanu obuku o sprovođenju prikrivenih operacija. Dalje, mora se vršiti pregled i revizija pravnog i menadžerskog nadzora testiranja integriteta. Primer ovoga je prisustvo nadzorne komisije koja sprovodi redovitu reviziju rada.

IV. Oni zahtevaju odgovarajući pravni okvir:

Na kraju, testovi integriteta postavljaju ozbiljna pitanja o privatnosti, obmani, navođenju na krivično delo, provokaciji i zakonskim pravima individualnih policijskih službenika. Prema tome, mora da postoji zakonodavstvo koje se odnosi na testiranje integriteta i sadrži ograničenja zloupotreba kao što su neopravdano zadiranje u privatnost ili navođenje službenika da počini krivično delo koje ne bi počinio u drugom slučaju.

Zabeleška: U nekim državama testiranje integriteta može biti zabranjeno zakonom.

6. Zaključak

Kao što je navedeno na početku ovog Tematskog dokumenta, testovi integriteta su korisni mehanizmi kada se radi na problemu stalne korupcije. Oni pomažu u otkrivanju, istrazi i progona

prekršaja policijskog integriteta i dokazano odvraćaju od budućih prekršaja. Pored toga, ovi se testovi mogu koristiti za identifikaciju rizika i potreba u policijskoj organizaciji i kao podrška procenama performansi u radu ili sistemima za unapređivanje.

Generalno, organi za sprovodenje zakona trebaju razmisiliti o sledeće četiri tačke pre sprovodenja testova integriteta:

- Oni su skupi.
- Oni mogu da kreiraju osećaj nepoverenja ako izostane jasna komunikacija o njihovim ciljevima i granicama.
- Oni se mogu zloupotrebiti za diskreditaciju rivala unutar organizacije, ako nisu adekvatno regulisani.
- Oni zahtevaju odgovarajući pravni okvir kako bi osigurali efikasnost i privatnost.

U svim slučajevim, trebaju se sprovesti pilot programi pre investicije u skupe testove kako bi se identifikovali mogući izazov. Ipak, uspeh programa za testiranje integriteta u identifikaciji zloupotreba sugerije da sveukupna korist prevaguje troškove; uvođenje režima za testiranje policijskog integriteta je poželjno za poboljšanje ponašanja policije.

7. Literatura

- Dumbravan, Christina. ed., *Annual Activity Report* (Chisinau: National Integrity Commission of Moldova, 2013).
- Faull, Andreeë, 'Taking the Test: Police Integrity and Professionalism in the MPDs', *South African Crime Quarterly* Vol. 27 (2009): pp. 3-6.
- Girgenti, Richard et al., *Report to The New York City Commission to Combat Police Corruption* (New York: KPMG, 1996).
- Goldsmith, Andrew, 'The Pursuit of Police Integrity: Leadership and Governance Dimensions', *Paper presented at the Griffith University Police Integrity Symposium Brisbane* (2011).
- Henry, Vincent, 'Lifting the Blue Curtain: Some Controversial Strategies to Control Police Corruption', *National Police Research Unit Review* Vol. 6 (1990): pp. 48-55.
- Homel, Ross, 'Integrity Testing' in *Police Reform: Building Integrity* (Sydney: Hawkins Press, 2002), pp. 159-171.
- Hope, Kempe Ronald Sr., *Police Corruption and Police Reforms in Developing Societies* (Taylor & Francis Ltd., 2015).
- Knapp, Whitman et al., *The Knapp Commission Report on Police Corruption* (New York: George Braziller, 1972).
- Mandic, Sofija, and Sasa Djordjecvic, *Testing the Integrity of Police Officers*, (Belgrade: Belgrade Centre for Security Policy, 2016).
- Miller, Seumas, 'An Anti-Corruption System for Police Organisations' in *Designing in Ethics* (Cambridge: Cambridge University Press, 2012), pp. 173-191.
- New York Police Department (NYPD), *Internal Affairs Bureau Annual Report* (New York: NYPD, 2002).
- Transparency International, *National Integrity System Assessment Moldova* (Chisinau: Transparency International, 2014).
- Parke, Melissa et al., *Inquiry into Integrity Testing* (Canberra: Parliamentary Joint Committee on the Australian Commission for Law Enforcement Integrity, 2011).
- Philippine News Agency, 'PNP Welcomes Lifestyle Check on Cops' (8 October 2019).
- Pope, Jeremy, *Public Service Ethics, Monitoring Assets and Integrity Testing* (Berlin and London: Transparency International, 2000).
- Porter, Louise and Tim Prenzler, 'Corruption Prevention and Complaint Management' in *Policing and Security in Practice: Challenges and Achievements* (Basingstoke and New York: Palgrave Macmillan, 2012), pp. 130-148.
- Prenzler, Tim and Carol Ronken, 'Police Integrity Testing in Australia', *Criminology and Criminal Justice* Vol. 1: No. 3 (2001), pp. 319-342.
- Rothlein, Steve and Lou Reiter, *Conducting Covert Investigations, Integrity Tests and Financial Investigations on Law Enforcement Employees* (Indianapolis: PATC Legal & Liability Risk Management Institute, 2014).

Pregled dostupnih DCAF resursa za testiranje integriteta

Uputstva za očuvanje policijskog integriteta ima za cilj da pomogne policijskim službama u dizajnu efektivnih mera za borbu protiv korupcije u policiji, čime se povećava njihov kapacitet za borbu protiv kriminala, poboljšava javna bezbednost i jača se vladavina prava i poverenje javnosti u policiju. U poglavljima 5 i 7 se govori o unutrašnjoj kontroli i istražnim tehnikama, uključujući i testiranje integriteta. Ona su dostupna ovde: <http://www.dcaf.ch/Publications/Toolkit-on-Police-Integrity>.

Priručnik za obuku o policijskom integritetu ima za cilj da pomogne ministarstvima unutrašnjih poslova, policijskim službama i institucijama za obuku u razvoju njihovih kapaciteta za isporuku obuka o integritetu za svoje osoblje. Modul 7 se odnosi na policijsku odgovornost, uključujući i testiranje integriteta. Možete ga naći na sledećem linku: <http://www.dcaf.ch/Publications/Training-Manual-on-Police-Integrity>.

Kontakt

Paulo Costa, Šef Policijskog programa u DCAF-u

DCAF - Ženevski centar za upravljanje bezbednosnim sektorom

Chemin Eugène-Rigot 2E

CH-1202 Ženeva

Švajcarska

📞 +41 22 730 9455

✉️ p.costa@dcaf.ch

P.O.Box 1360
CH-1211 Geneva 1 Switzerland

✉ info@dcaf.ch
📞 +41 (0) 22 730 9400

www.dcaf.ch

 @DCAF_Geneva